

TROBAT
ALS LAVABOS
DE L'INSTITUT DE NORTH PLAINS

EL DIARI DE
~~LA MARGARET~~
CABRA CLARKE

**JAMES
PATTERSON**
I LISA PAPADEMETRIOU

EL DIARI DE LA ~~MARGARET~~ CABRA CLARKE

JAMES PATTERSON

i Lisa Papademetriou
il·lustracions de Keino

Traducció d'Aina Labèrnia
i Ignasi Vancells

Fanbooks

© 2014, James Patterson

© de la traducció: 2015, Aina Labèrnia i Ignasi Vancells

© de les il·lustracions d'interior i de coberta: 2014, Keino

© del disseny original de la coberta: 2014, Liz Casal

© d'aquesta edició: 2015, Grup Editorial 62 s.l.u., Fanbooks,
Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona

Primera edició: març del 2015

www.fanbooks.cat

Maquetació: Emma Camacho

Impressió: Reinbook

Dipòsit legal: B.3.368-2015

ISBN: 978-84-16297-22-1

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol 1

LES NACIONS DES-UNIDES

Sóc la Cabra Clarke.

Aquesta història passa principalment a North Plains, un poble prop de Portland. Als afores hi ha una botiga d'armes que cada any fa rebaixes per a la tornada a l'escola. (Sóc antiarmes.) A l'agost, acoïm el Festival Mundial de l'All més gran del món. (Sóc proall.) La gent de per aquí sol portar vambes Nike, que són l'orgull de Portland. (Personalment, em tiren més les Uggs, però no m'atreveria a dir què sóc en temes de calçat.)

I ara, amb tots vosaltres, l'escenari principal d'aquest espectacle: l'Institut de North Plains! Segurament, fa la mateixa pinta que et deus imaginar.

Els passadissos estan plens dels típics: Esportistes, Setciències, Motivats, Friquis, Barbies, Gòtics, Modernets, Lolites, Porretes, Acoblats, Populars, Somiatruïtes, Rabiosos, Rapers, Bojos pel Teatre, Profes, Profes que Fan Tremolar, Zombis, Autòmats, Fans de *Glee*, Anuncis de Benetton amb Potes, Ultraliberals, Activistes, Treballadors de l'Starbucks, Depressius i... els meus millors amics, els Esperpèntics.

Exacte. Ens diem els Esperpèntics. La meva millor amiga, la Màquina (la Katie), va tenir la idea de posar-nos un sobrenom que fos mil vegades pitjor que el que es pogués inventar qualsevol dels xalats de l'insti.

«Aquí podem observar
diferents espècies
que cohabitaven en
un medi
hostil.»

BARBIES
RAPERS
FANS DE GLEE
ACTIVISTES
esportistes
seccions
motivats
ZOMBIS
etc.etc.

«L'ESCOLA
MOLA!»

L'escola no
es fa responsable
de braços perduts
o robats.

NEU-
RONES

Barbie de
mida REAL

JA
A LA
VENDA

TROBAR...
UN...
CERVELL...

Estic
muntant un
programa de
reciclatge
de clips!

Ja en
reciclo: mira'm
les ORELLES.

PROF
MARTELL
= UN
FLAGELL

GABE:
PER CAGAR-LA MÉS
RAPID!

Ostres,
que maco,
el sostre!

motivats

Gòtica

Que potser tots els instituts no fan la mateixa pinta i s'hi senten les mateixes olors i els mateixos sons?

Sigui com sigui, després de crear els Esperpèntics, vam decidir anar un pas més enllà i vam posar sobrenoms ofensius a cadascú. Em sembla que la vam clavar:

La «Màquina» és la número u de la classe. Estudia BI (Batxillerat Internacional) i està decidida a ser la primera de la família que anirà a la universitat. Se li ha ficat al cap que ha d'estudiar a Yale i fins i tot hi ha programat una entrevista (amb dos anys d'antelació). No para de pensar en tot el dia i després se'n va a casa a cuidar els seus tres germans petits. Els seus pares fan torns estranys, cosa que ho complica tot; casa seva és un desastre i bàsicament està plena de mocs.

La Hana va decidir posar-se «Rotllos de Primavera» («Rotllos», en versió curta) després que un parell de racistes fastigosos li demanessin si volia un «rotllet de primavera», perquè és asiàtica. Li interessen la tira de coses, però, malauradament per als seus pares, l'escola no n'és una. En Paul té granets pertot arreu (que jo sàpiga), de manera que no es va haver de trencar gaire el cap per inventar-se «Granets». Li fa una por terrible acabar treballant de lampista amb el seu pare. En Peter ens protegeix dels atacs de la dreta puritana, per això ens va semblar que «Creient» li anava com l'anell al dit. A més a més, està com un tren i juga a futbol americà amb els Esportistes. La «Plenota», abans coneguda com la Beverly, té sobrepès, però també és molt plana de pit, cosa molt poc comuna i gairebé tràgica. Resulta que té prou força per arrencar el cap a qualsevol. Ara bé, no ho faria mai; és la persona amb més bon cor que conec.

PASSEU!
PASSEU!

ELS ESPERPÈNTICS

SÓN AQUÍ

Sabies que un taló d'agulla exerceix una pressió de més de 900.000 hectopascals?

Què es posaria la duquesa de Cambridge?

Gunya o talons, a l'entrevista de Yale?

Katie, ^{alies} «MAQUINA»

Beverly ^{alies} «PLENOTA»

Molt més útil que la trigonometria.

«IÉ»
«HEAVY METAL»

Menys ha, ha: més PÈNGAR

Hana ^{alies} «ROTLLS»

No m'agrada que em dibuixin...

NO ÉS CONYA. Sisplau, no et passis amb els GRANETS...

Va bé, no t'has passat gaire. Me'n pots fer una còpia?

Paul ^{alies} «GRANETS»

«CREIENT»

Peter ^{alies}

GUAPU «10»

COM A ACTOR «0»

MÉS GUPU QUE UN PECTI

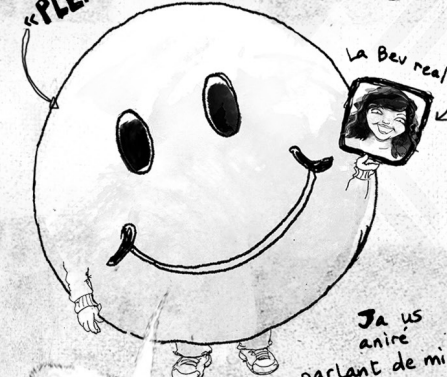
NO EM DIBUIXIS COM UNA EMOTICONA, AH... vaja. Massa tard.

La Bev real

I jo, la Cabra

Ja us aniré parlant de mi. No patiu; com que és el meu diari, hi tinc un

PARDALADES
paper principal. MANÍACA SONADA TOCADA DE LALA

I després vinc jo, la «Cabra».

Ara ja coneixes tota la colla. Amb la infinitat de grupets, penyes i clans que hi ha, et deus imaginar que segurament tots encaixem en algun lloc, però no. La veritat és que aquest institut és un desastre i hi ha moltes nacions enfrontades. Els Esportistes no suporten els Setciències, les Barbies no poden veure els Gòtics, etcètera, etcètera. Però, amb els meus amics, hi volem posar remei.

És dilluns i, com que plou i tots anem amb la roba i les sabates xopes, els passadissos estan ben molls.

El Nínxol Whitlock em saluda tot alegre quan passa per la meva taquilla.

La seva família té la funerària del poble. S'especialitzen en interiors de taüt a l'estil de Las Vegas i, per dos-cents dòlars més, el pare del Nínxol es disfressa d'Elvis i canta *Love Me Tender* als enterraments. Per això se li perdona que sigui una mica estrany.

I també hi ha un altre tema: el germà gran del Nínxol es va morir l'any passat en un accident de cotxe. Li van fer un

taüt molt maco, però, tot i això, cada vegada que penso en l'Andy Whitlock se'm posen els pèls de punta. No suporto la idea de morir (encara que m'encanta dormir, o sigui que no sé a què treu cap).

Em sembla que el que passa és que no suporto els finals en general. Són tan... definitius...

Potser també és per això que començo aquest diari. M'encanten els principis, els principis i les segones oportunitats.

I els capítols curts, com ja deus haver notat. En fi, em sembla que ja et fas una idea de mi, dels meus amics i de l'Institut de North Plains.

Bàsicament, és com tornar a ser al manicomi.

Però amb més deures.